

Розділ 1

Після першого кроку

— А тепер прошу детальніше! — шоковано закричала я, стукнувши кулаком по столу. Від різкого руху зібрані на потилиці в короткий хвіст каштанові коси розтріпалися та розсипалися по плечах.

Така от експресивна реакція зазвичай була мені невластива, але цього разу ситуація, що й так здавалася дзьобнутою, остаточно вибила мене з колії.

— Вибачай-вбачай, знаю, я мав повідомити це раніше, але якось забулося, — знизав плечима біловолосий лісовик, що сидів навпроти.

— Нічого собі, забулося! — заволатала я, насилу стримуючись від того, щоб убитися об добротну дубову стільницю. — Каріле, ти увірвався до мого дому, погрозами вбити мене змусив кинути все, поспіхом лишити рідний світ і вирушити з тобою в альтернативну реальність; зробив мене співучас-

ницею фактично викрадення шістнадцятирічного хлопця...

— Алісо, ти трохи перебираєш із трагедією, — тяжко зітхнув мій співрозмовник. — Вадим сам був не проти перебраться до цього світу. А тобі й кидати не було чого: ні рідних, ні друзів, навіть робота — і та собача, всього-на-всього кореспондент у регіональній чорнушній газетці. Навіть не факт, що ти цього року до університету вступила б. Натомість тут у тебе і перспективи, і можливість розвивати здібності чарівниці...

— А може, ще бомж на чорному вісліюку — коли вже принци на білих конях у дефіциті? — уїдливо фиркнула я. — І на додачу ще сто відсотків, за всіма фентезійними штампами, будуть обраність, слава героя та абгрейд зовнішності, який я отримаю, щойно вийду за поріг цієї забігайлівки?

— Слухай, вгамуйся ти вже! — пирхнув Вадим, свердлячи поглядом стільницю. — Я, між іншим, у такому самому становищі.

У цьому була частка істини, але все ж мені не вдавалося так просто примиритися з ситуацією. Хоч як банально це не звучало, але я опинилася в іншому світі!

Так уже вийшло, що два роки тому, коли я прогулювалася парком, у моє тіло вселилася невідомо звідки налетіла енергія, яка згодом виявилася чарівною силою, що пробила проріху між двома світами. Незабаром після того з'явилися кремезні чудовиська (що, як виявилось, називалися песиголовцями), котрі чомусь полювали саме на мене. За минулі роки я зуміла вижити, сяк-так борючись із ними за допомогою замовленого у місцевих реконструкторів

меча, яким навчилася махати. Але не змогла вберегти свою сім'ю: всі рідні загинули від лап чергового чудовиська на моєму шістнадцятому дні народження.

Відтоді я якимсь дивом закінчила школу та влаштувалася працювати журналістом у невеликій газеті. Збиралася вступати на заочку до місцевого університету і саме готувалася до вступних. Коли раптом до моєї квартири заявився чоловік, який назвався лісовиком з іншого світу! Я б залюбки йому не повірила, але на користь його словам свідчили сріблясті очі, коротке біле волосся, що відливало сріблом, зелені візерунки на тілі... та імпульс телекінезу, яким він відкинув мене до стіни, щойно я спробувала напасти на нього.

В ультимативній формі лісовик повідомив, що я повинна піти з ним, бо, поки я тут, чарівна сила, яка вплелася в мою душу, сприяє руйнуванню обох світів. І або я погоджуся на його умови, або мене просто вб'ють. Хоча моє життя і здавалося на рідкість паскудним, утрачати його я все ж була не готова, тому довелося погодитися.

Такий самий вибір лісовик запропонував і Вадимові — проблемному підліткові гопівського виду. Йому, щоправда, «пощастило» трохи пізніше, ніж мені — в його душу вплелася сила від енергетичного сплеску, який стався лише кілька днів тому.

Так за лічені години ми обоє збрали речі та покинули рідний світ.

Щоправда, я не встигла усвідомити весь пафос моменту, який приніс у моє життя таку значущу зміну. Усьому виною стали густі зарості колючих бур'янів, на які я гепнулася з триметрової висоти, щойно

шалені фарби тунелю між світами змінила синява небес. З одного боку, будячки трохи пом'якшили приземлення. А от з іншого — моя дупця перетворилася на кактус.

До вечора того самого дня ми дісталися селища на краю старого болота, що мало промовисту назву Духмяне. Там, до речі, смерділо так, ніби в кожному дворі здохла якась велика тварина і закопати гнилі тушки місцевим релігія не дозволяла.

Ми зупинилися на постійному дворі старого приятеля Каріла, Дейка. І от саме тут, саме зараз хлопець, на якого я вже встигла повісити ярлик «тупий гопник», здивував мене своєю спостережливістю. Завдяки йому я й звернула нарешті увагу на те, що ми сидимо за столом у світлі свічок і розмовляємо про купівлю коней.

Каріл повідомив мені, що в цьому світі немає ні сучасної фізики, ні електроніки! Замість того, звісно ж, були певні технології, які працювали на основі чарів, але чи варто казати, що це було щось зовсім інше? І те, що цю новину я дізналася тільки зараз, мене серйозно обурило. Захотілося терміново пожалітися на несправедливість у «Твіттері»... але й це було неможливо, тому що інтернету я більше ніколи не побачу.

— Будь ласка, Каріле, скажи, що ти пожартував, — тяжко проскиглила я.

— Вибачай, але ні, — запевнив лісовик. — Ну, коли в тебе вже такий напад паніки, спробую тобі пояснити, що й до чого, і почну з короткого екскурсу в історію, — зітхнув він, спираючись ліктями на стіл. — Тисячу років тому весь світ був утягнутий у війну Магії та Вогню. Її вирізняла новітня розробка